

Стахів Олег

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Смачило І.І.)

ОСНОВНІ АСПЕКТИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ СФЕРИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ

На сьогодні сфера охорони здоров'я України найбільше потребує результативних трансформацій та інноваційного поступу, оскільки повинна підтримувати задоволення потреб громадян у якісній і доступній медичній допомозі. Державна політика у напрямі підтримки створення інновацій у сфері охорони здоров'я, застосування інструментарію державного регулювання інноваційного розвитку цієї сфери постали невід'ємним елементом сучасної економіки, яка ґрунтується на знаннях, із залученням підприємств, закладів, установ, управлінських органів усіх ієрархічних рівнів, що заангажовані у процес створення та застосування новітніх знань задля досягнення цілі – підвищення якості та рівня життя населення.

Важливим завданням для України в умовах сьогодення постає питання модернізування структури сфери охорони здоров'я із врахуванням напрямів державного регулювання інноваційного розвитку.

Модернізація системи фінансування сфери охорони здоров'я повинна ґрунтуватись на моделі збалансованого, оптимального трикутника дій "споживач - замовник - постачальник", яка працює у передових країнах світу.

У межах реформи охорони здоров'я України пропонується, що функціями замовника медичних послуг буде наділена організація, що повинна розподіляти фінансові ресурси, які поповнюватимуться за рахунок пацієнтів завдяки страховій медицині або оподаткування. Постачальником послуг визначено медичні заклади, а споживачами медичних послуг – пацієнтів. Відповідно до реформи передбачено формування автономного замовника послуг, автономних постачальників, які продаватимуть замовнику послуг медичні послуги, ґрунтуючись на підписанні договорів. Однак, у моделі збалансованого, оптимального трикутника дій "споживач - замовник - постачальник" відсутній важливий елемент – інноваційна компонента.

Посилення інноваційної спрямованості розвитку промисловості особливо актуальне в умовах сьогодення. Інноваційні процеси у сфері охорони здоров'я розвиваються уповільнено і потребують врегулювання.

Важливу роль для сфери охорони здоров'я відіграють суб'єкти господарювання, що займаються створенням товарів і виробів медичного

призначення, інноваційних медичних технологій та ін. До них можна віднести фармацевтичні компанії, інноваційні кластери, технопарки, малі високотехнологічні підприємства, приватні наукові медичні підприємства, медико-технічні центри та інститути, інші суб'єкти інноваційної інфраструктури.

До напрямів інноваційної діяльності у сфері охорони здоров'я належать: проведення наукових досліджень і розробок, спрямованих на створення об'єктів інтелектуальної власності, науково-технічної продукції; розробка, освоєння, випуск і розповсюдження принципово нових видів техніки і технологій; розробка і впровадження нових ресурсозберігаючих технологій, призначених для поліпшення соціального та екологічного становища; технічне переозброєння, реконструкція, розширення, будівництво нових підприємств, що здійснюються вперше як промислове освоєння виробництва нової продукції або впровадження нової технології. Держава повинна сприяти та підтримувати розвиток наукових досліджень у сфері охорони здоров'я задля впровадження апробованих ефективних результатів наукових досліджень у практику та застосування їх закладами охорони здоров'я. Фінансове забезпечення наукових досліджень повинне проводитися на конкурсній основі з державного бюджету та інших джерел, дозволених законодавством [1; 2].

Для реалізації стратегічних напрямів державного регулювання інноваційного розвитку сфери охорони здоров'я України потрібно сформулювати та втілити систему заходів із залученням інструментарію державної інноваційної політики. Регулювання з боку державних органів інноваційної діяльності у сфері охорони здоров'я повинно бути багатопрофільним і відповідати тим напрямам та сферам, що передбачають активний розвиток, внесення змін і реалізацію інноваційних програм. На сьогодні державні наукові та науково-технічні програми є основним засобом реалізації пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки. Вони передбачають концентрацію науково-технічного потенціалу країни для розв'язання найважливіших національних проблем.

Розв'язання проблем охорони здоров'я потребує реалізації чітких і зрозумілих кроків, які вочевидь мають ґрунтуватись на державному регулюванні інноваційного розвитку сфери охорони здоров'я, стратегічному управлінні, що передбачає формування концепції, вибір стратегій інноваційного розвитку сфери охорони здоров'я для визначення й одержання потрібних ресурсів та їх використання, розподілу з метою забезпечення ефективної роботи сфери охорони здоров'я в майбутньому. Грамотне та ефективне забезпечення державного регулювання інноваційного розвитку сфери охорони здоров'я України сприяє забезпеченню процесу створення і впровадження інновацій та організаційних змін у достатньому обсязі для

адекватної реакції на зміни в зовнішньому середовищі.

Використані джерела

1. Господарський кодекс України: Закон України від 08.12.2016 № 436-15. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/436-15>.

2. Офіційний сайт Міністерства освіти і науки України / МОН України. Державні цільові програми. URL: <http://old.mon.gov.ua/ua/activity/63/64/derzhavni-tsilovi-programi>.

Стрембіцький Роман

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Крисько Ж.Л.)

**ПЕРЕДУМОВИ ПРОВЕДЕННЯ СТРУКТУРНИХ ЗМІН НА
ПІДПРИЄМСТВІ**

Перехід до нової моделі організації економічної життєдіяльності суспільства зумовив об'єктивну необхідність структурних змін на підприємствах. Як зазначають науковці, структурні зміни передбачають «приспосовання системи до реальних умов» [1]. Шляхом проведення структурних змін відбувається вирішення зовнішніх і внутрішніх суперечностей у системі, завдяки чому її структура і підприємства приходять у відповідність до умов зміни зовнішнього середовища.

В умовах переходу до ринкової економіки української підприємства виявилися неспроможними до швидкої адаптації. У результаті цього значна кількість стратегічно важливих для економіки підприємств опинилися збитковими і, навіть, банкрутами. Цілісність таких підприємств виявилася порушеною, а внутрішні механізми функціонування розбалансованими. Отже, підприємства опинилися в стані глибокої кризи.

Криза будь-якої системи розглядається як «її хворобливий стан, коли система невзможі нормально функціонувати і потрібні якісні та функціональні зміни, організаційні переходи, перебудова і перетворення» [2]. У результаті кризи порушується баланс усіх підсистем підприємства, що проявляється в різкому погіршенні техніко-економічних і фінансових показників його діяльності.

Отже, готовність системи до перетворення визначається її кризою. Кризи є «сигналами і спонукальними мотивами до якісних трансформацій». Можна говорити про різноманітність мотивів, вони є функціональними і структурними, короткочасними і довготривалими, кон'юнктурними і виробничими, товарними і фінансовими. Тому класифікація криз може бути різною.

На рис. 1 представлено кризи з найбільш поширених в економічній літературі криз підсистем підприємства: криза управління; криза виробництва;